

DELFI ROCA
Membre del consell nacional d'SDP

Rentar més blanc que blanc

No hauríem de permetre que s'instal·lessin tots els casinos, en lloc de triar-ne un de sol?

Quan era petit, a la capital teníem el Luna Park. Un parc d'atraccions a mida del país, a la Prada Casadet. Es baixava des de la plaça Rebés amb un giny mecànic, que, com el Tobotronc, si fa no fa, a vegades funcionava i a vegades, no. També hi havia una plaça de braus, petitona, a prop del carrer de la Unió. Més tard la van desplaçar per esdevenir la Primera Plaça de Braus Coberta Del Món! S'hi feien curses de braus, concerts antifranquistes, o espectacles de *cascadeurs* francesos. Aquests últims s'havien d'embalar amb els seus cotxes atrotinats, des de fora de la plaça, per fer el gran salt a dins. Eren tan hàbils que encertaven la porta de la plaça, fent una ziga-zaga a tota velocitat sense deixar-s'hi la pell. Va ser tot un equipament multifuncional. Que funcionava.

Perquè Andorra sempre ha anat darrere els atractius turístics. Hem estat punters en iniciatives culturals, esportives i festives de tota mena. Si mai es fes el museu nacional, una de les seves sales s'hauria de reservar per recordar les primeres, i úniques, edicions de festivals i altres saraus diversos que s'han pagat amb diners públics. En altres llocs, dels fracassos se n'aprèn. Aquí no, potser a causa de la nostra idiosincràsia. Aquí, quan una idea fracassa, la culpa sempre és dels altres. Que si la conjuntura, que tomba que gira, però el prohòm no baixa el cap i admet, sense embuts, el malbaratament de recursos públics per atreure visitants.

Ara tenim el tema de la construcció dels casinos. *Living An-*

dorra as Las Vegas. Un nou serial que promet tensió, intriga i traveses sota taula. Als crèdits, tot de grups forans amb presentadors andorrans. Les mateixes propostes de sempre, amb el mateix ceremonial de sempre. Esperem que s'encerti. Perquè, en general, a la gent d'Andorra ens agrada encertarla. Un exemple el tenim en la il·lusió generada per la creació d'un gran domini esquiable. El que se'n va anar en orris fa poc. O en la cristal·lització en un edifici emblemàtic del termalisme

---

En altres llocs, dels fracassos se n'aprèn; aquí, la culpa sempre és dels altres

---

Als crèdits del serial 'Casino', tot de grups foranis amb presentador local

---

tradicional, reinventat com a termoludisme.

Per això, em sorprèn a mi mateix fent la següent reflexió. Vist que l'obertura econòmica de pa sucuat amb oli no dona els fruits anunciats –tenint en compte que, per una vegada, són tants els inversors interessats en Andorra, que proposen emplaçaments diferents i propostes complementàries–, em pregunto si no valdria la pena deixar que s'hi instal·lessin tots, en comptes d'haver de triar un únic pretendent per a la

princesa andorrana. Perquè s'ha arribat a tal punt d'inacció que valdria més demanar perdó que demanar permís.

A la capital, per exemple, en campanya electoral, ens van prometre de tot, des d'un túnel per soterrar el pas dels cotxes a la Rotonda fins a iniciar ipso facto la remodelació de l'avinguda Meritxell. Encara esperem. En definitiva, semblen una mena de *Far West* de pel·lícula, on els capgrossos són de gatell fàcil. Primer desapareixen i, després, s'ho rumien. Si *l'encerto, l'endevino*, podria ser la nova divisa nacional. Per això, quan algú parla de representar una nova forma de fer política, corro fins a la Biblioteca Nacional a fer una altra osca sota una taula de fusta. Car allí, en aquell temple de la memòria, són custodiats tots els diaris, magazins i revistes de la nostra història moderna. I sempre, sempre, sempre, es torna a repetir el mateix concepte: som la nova forma de fer política o la seva variant, la nova manera de fer política.

Tanmateix, el temps passa i no es veu moviment. No es veu una reconducció clara del model de societat, el projecte de país, en benefici de tothom. Mentrestant, la seriositat, el compromís, l'experiència, la memòria són infravalorades. Ja ho deien els publicistes. Cal oferir el mateix, però amb l'etiqueta de nou. Nova fórmula, nous ingredients, nous enzims, malgrat que el detergent sigui el mateix. I, per sobre de tot, que els compradors no s'assabentin mai que el que realment renta és l'aigua.